Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NICHOLAS EMILIOU
prednesené 7. septembra 2023 [1]

Vec C-216/22

A. A.
proti
Bundesrepublik Deutschland

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Verwaltungsgericht Sigmaringen (Správny súd Sigmaringen, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Azyl – Smernica 2013/32/EÚ – Spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany – Žiadosť o medzinárodnú ochranu – Dôvody neprípustnosti – Článok 33 ods. 2 písm. d) – Následná žiadosť o medzinárodnú ochranu – Okolnosti, za ktorých nemožno následnú žiadosť vyhlásiť za neprípustnú – Rozsudok Súdneho dvora relevantný na preskúmanie toho, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu – Článok 40 – Pojem ‚nová skutočnosť' – Možnosť, aby rozsudok Súdneho dvora predstavoval takúto novú skutočnosť – Článok 46 ods. 1 písm. a) bod ii) – Opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktoré považuje následnú žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2 písm. d) – Rozsah preskúmania vykonaného vnútroštátnymi súdmi v rámci opravného prostriedku – Procesné záruky“

I. Úvod

1. V ostatných rokoch sa v členských štátoch Európskej únie výrazne zvýšil počet následných žiadostí o medzinárodnú ochranu. [2] Tieto žiadosti, ktoré sú definované ako „žiadosti podané po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti“, podliehajú osobitným procesným pravidlám stanoveným v smernici 2013/32/EÚ [3].

2. Konkrétne podľa článku 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice v spojení s jej článkom 40 majú vnútroštátne orgány možnosť vyhlásiť následné žiadosti za neprípustné. Táto možnosť je však výslovne viazaná na podmienku, že sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené „žiadne nové

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

[2] Pozri publikáciu *Praktická príručka o následných žiadostiach*, ktorú vydal Európsky podporný úrad pre azyl (EASO) [teraz nazývaný Agentúra Európskej únie pre azyl (EUAA)], december 2021, s. 8; k dispozícii na https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/5838f4ed-620c-11ec-a033-01aa75ed71a1/language-en. Podľa tohto dokumentu do roku 2020 1 z 10 žiadateľov o medzinárodnú ochranu už požiadal o medzinárodnú ochranu v tom istom členskom štáte Únie (alebo pridruženej krajine).

[3] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60); pozri článok 2 písm. q).

skutočnosti… súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu“. Ak teda takáto „nová skutočnosť“ existuje, nie je možné následnú žiadosť vyhlásiť za neprípustnú podľa uvedených ustanovení.

3. Prejednávaná vec sa okrem iného týka výkladu tohto pojmu. Žalobca vo veci samej, A. A., je sýrsky štátny príslušník. V roku 2017 podal v Nemecku žiadosť o medzinárodnú ochranu. Bola mu poskytnutá doplnková ochrana, nie však postavenie utečenca. V roku 2021 podal následnú žiadosť na tom istom orgáne. Hoci neodkázal na žiadne nové skutkové okolnosti, uviedol, že potom, ako bolo prijaté rozhodnutie o jeho prvej žiadosti, vydal Súdny dvor rozsudok [4], z ktorého, podľa jeho názoru vyplýva, že mu príslušný orgán pri posudzovaní tejto žiadosti uložil dôkazné bremeno, ktoré prekračuje rámec toho, čo vyžaduje právo Únie. Tvrdí, že s ohľadom na tento rozsudok by mu malo byť priznané postavenie utečenca. V tomto kontexte má Súdny dvor okrem iného príležitosť stanoviť, za akých okolností sa má niektorý z jeho rozsudkov, ako ten, na ktorý sa odvoláva A. A., považovať za „novú skutočnosť“, ktorá bráni tomu, aby následná žiadosť bola vyhlásená za neprípustnú v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32.

4. V týchto návrhoch vyzvem Súdny dvor, aby zvolil prístup založený na záveroch, ku ktorým dospel v rozsudku zo 14. mája 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (ďalej len „rozsudok zo 14. mája 2020“) [5]. V tomto rozsudku Súdny dvor prvýkrát konštatoval, že ním vydané rozhodnutie predstavuje za určitých okolností „novú skutočnosť“, ktorá bráni tomu, aby následná žiadosť bola vyhlásená za neprípustnú.

5. V tejto súvislosti sa zameriam na objasnenie významu rozsudku zo 14. mája 2020, najmä pokiaľ ide o zásadu právnej sily rozhodnutej veci a cieľ smernice 2013/32, ktorým je zmierniť administratívnu záťaž, ktorej by boli vystavené príslušné vnútroštátne orgány, ak by boli povinné vykonávať posúdenie v plnom rozsahu pri každej následnej žiadosti, ktorá im je predložená. Ako zdôrazním v týchto návrhoch, prejednávaná vec sa opäť dotýka krehkej rovnováhy, ktorú je potrebné dosiahnuť medzi týmto cieľom a potrebou zabezpečiť vo všetkých prípadoch dodržiavanie zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia a primeranú ochranu práv žiadateľov o azyl.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

6. Článok 33 smernice 2013/32, nazvaný „Neprípustné žiadosti“, stanovuje:

„1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením (EÚ) č. 604/2013[6], od členských štátov sa nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ[7] v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

[4] Pozri rozsudok z 19. novembra 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) [C-238/19, EU:C:2020:945; ďalej len „rozsudok Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl)“].

[5] C-924/18 a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367.

[6] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).

[7] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9).

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

…

d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ, alebo

…“

7. Článok 40 tejto smernice s názvom „Následná žiadosť“ stanovuje:

„1. Ak osoba, ktorá požiadala v členskom štáte o medzinárodnú ochranu, urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v tom istom členskom štáte, tento členský štát posúdi tieto ďalšie vyhlásenia alebo údaje následnej žiadosti v rámci posúdenia predchádzajúcej žiadosti alebo v rámci preskúmania rozhodnutia, proti ktorému bol podaný opravný prostriedok, pokiaľ môžu príslušné orgány v tomto rámci vziať do úvahy a zvážiť všetky údaje, o ktoré sa opierali tieto ďalšie vyhlásenia alebo následná žiadosť.

2. Na účely prijatia rozhodnutia o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 33 ods. 2) písm. d) následná žiadosť o medzinárodnú ochranu najprv podlieha predbežnému posúdeniu, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ.

3. Ak sa v predbežnom posúdení uvedenom v odseku 2 konštatuje, že sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré významne zvyšujú pravdepodobnosť, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ, žiadosť sa bude ďalej posudzovať podľa kapitoly II. Členské štáty môžu stanoviť aj iné dôvody na to, aby sa následná žiadosť ďalej posudzovala.

…

5. Ak sa následná žiadosť ďalej neposudzuje podľa tohto článku, považuje sa za neprípustnú v súlade s článkom 33 ods. 2 písm. d).

…“

8. Článok 46 tejto smernice s názvom „Právo na účinný opravný prostriedok“ v odseku 5 stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby žiadatelia mali právo na účinný opravný prostriedok pred súdom proti:

a) rozhodnutiu o ich žiadosti o medzinárodnú ochranu vrátane rozhodnutia:

…

ii) považovať žiadosť za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2;

…

…

3. V záujme dosiahnutia súladu s odsekom 1 členské štáty zabezpečia, aby účinný opravný prostriedok zahŕňal posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu *ex nunc* vrátane prípadného posúdenia potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ, a to aspoň v rámci konania o opravnom prostriedku pred súdom prvého stupňa.

…“

B. Nemecké právo

9. Hlavné hmotnoprávne a procesné pravidlá, ktorými sa riadia azylové konania, sú stanovené v Asylgesetz (zákon o azyle) z 26. júna 1992 (BGB1. 1992 I, s. 1126), v znení vyhlásenom 2. septembra 2008 (BGB1. 2008 I, s. 1798), v znení uplatniteľnom vo veci samej (ďalej len „AsylG“).

10. Ustanovenie § 29 AsylG s názvom „Následná žiadosť“ stanovuje:

„1. Žiadosť je neprípustná, ak:

…

(5) v prípade následnej žiadosti podľa § 71 nie je potrebné uskutočniť nové azylové konanie.“

11. Ustanovenie § 71 AsylG s názvom „Následná žiadosť“ stanovuje:

„1. Ak cudzinec po späťvzatí alebo právoplatnom zamietnutí skoršej žiadosti o azyl opäť podá žiadosť o azyl (následná žiadosť), ďalšie azylové konanie sa má uskutočniť len vtedy, ak sú splnené podmienky stanovené v § 51 ods. 1 až 3 Verwaltungsverfahrensgesetz [zákon o správnom konaní], v znení vyhlásenom 23. januára 2003. [(BGB1. 2003 I, s. 102) (ďalej len ‚VwVfG‘)]; toto preskúmanie vykonáva príslušný Spolkový úrad [pre migráciu a utečencov]…“

12. VwVfG obsahuje všeobecné ustanovenia o správnom konaní pred orgánmi verejnej správy. Ustanovenie § 51 ods. 1 až 3 tohto zákona stanovuje:

„1. Správny orgán musí na žiadosť dotknutej osoby rozhodnúť o zrušení alebo zmene právoplatného správneho aktu, ak:

(1) sa skutkový alebo právny stav, na ktorom bol tento správny akt založený, neskôr zmenil v prospech dotknutej osoby;

(2) ak sa objavili nové dôkazy, z ktorých by pre dotknutú osobu vyplývalo priaznivejšie rozhodnutie, a

(3) ak existujú dôvody na obnovu konania podľa § 580 Zivilprozessordnung [Občiansky súdny poriadok].

2. Žiadosť je prípustná iba vtedy, ak dotknutá osoba, ktorá sa dopustila závažného pochybenia, nemohla uplatniť dôvod na opätovné preskúmanie v rámci predchádzajúceho konania, vrátane odvolania sa voči správnemu aktu.

3. Žiadosť sa musí podať najneskôr do troch mesiacov. Táto lehota začína plynúť odo dňa, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o dôvode na preskúmanie.“

III. Skutkové okolnosti, vnútroštátne konanie a prejudiciálne otázky

13. Žalobca vo veci samej, A. A., je sýrskym štátnym príslušníkom. Z jeho tvrdení vyplýva, že zo Sýrie odišiel v roku 2012 a do roku 2017 sa zdržiaval v Líbyi. Potom pricestoval cez Taliansko a Rakúsko do Nemecka.

14. V Nemecku podal 26. júla 2017 žiadosť o azyl. Okrem iného uviedol, že v rokoch 2003 až 2005 vykonával vojenskú službu a že z tejto krajiny odišiel zo strachu, že bude opäť povolaný do vojenskej služby alebo zatknutý, ak do výkonu tejto služby odmietne nastúpiť.

15. Rozhodnutím zo 16. augusta 2017 mu Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Spolkový úrad pre migráciu a utečencov, Nemecko) poskytol doplnkovú ochranu, ale zamietol žiadosť o priznanie postavenia utečenca. Usúdil v podstate, že vzhľadom na to, že A. A. pochádza z oblasti, v ktorej bolo za bombardovanie zodpovedných viacero ozbrojených skupín, vrátane sýrskej armády, a že v období, keď jeho rodina dostala opätovný povolávací rozkaz, žalobca už v Sýrii nežil, nie je možné predpokladať, že by sýrsky štát preto jeho odchod zo Sýrie nutne považoval za akt dezercie alebo že by ho vnímal ako osobu s opozičným postojom. Domnieval sa tiež, že A. A. nepreukázal, že v prípade návratu do Sýrie by bol nútený slúžiť v sýrskej armáde. A. A. nepodal proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, a preto nadobudlo právoplatnosť.

16. Dňa 15. januára 2021 A. A. opätovne požiadal o priznanie postavenia utečenca v Nemecku. Odvolával sa na rozsudok Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok vo veci Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl), ktorý bol vydaný potom, ako bola jeho prvá žiadosť zamietnutá, a z ktorého podľa neho vyplýva, že pri posudzovaní tejto žiadosti mu Spolkový úrad pre migráciu a utečencov uložil väčšie dôkazné bremeno, než aké vyžaduje právo Únie, a že vnútroštátne orgány mali predpokladať, že jeho odchod zo Sýrie bude vnímaný ako výslovný prejav politického nesúhlasu. Argumentoval tým, že tento rozsudok predstavuje zmenu jeho „právneho stavu“ v zmysle § 51 ods. 1 VwVfG, a preto je spolkový úrad povinný vykonať vecné posúdenie jeho následnej žiadosti žiadosť o azyl.

17. Rozhodnutím z 22. marca 2021 tento orgán zamietol následnú žiadosť A. A. ako neprípustnú. V zásade uviedol, že rozsudok vo veci Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) nezakladá zmenu „právneho stavu“ A. A. a že nebol povinný vykonať vecné posúdenie jeho následnej žiadosti.

18. A. A. podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Verwaltungsgericht Sigmaringen (Správny súd Sigmaringen, Nemecko), ktorým sa domáhal toho, aby bolo rovnaké rozhodnutie zrušené a bolo mu poskytnuté postavenie utečenca.

19. Uvedený súd vysvetľuje, že ak určitá osoba po späťvzatí predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu alebo jej zamietnutí konečným rozhodnutím podá následnú žiadosť, podľa § 71 AsylG sa ďalšie azylové konanie uskutoční len v tom prípade, ak sú splnené podmienky stanovené v § 51 ods. 1 až 3 VwVfG. Prvé z týchto ustanovení sa týka situácie, keď sa „právny stav“, na ktorom je toto konečné rozhodnutie založené, zmenil v prospech dotknutej osoby.

20. Podľa nemeckého práva bol pojem zmena „právneho stavu“ v zmysle tohto ustanovenia vykladaný tak, že zahŕňa iba zmeny uplatniteľných právnych predpisov. Rozsudok Súdneho dvora, akým je rozsudok Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl), na ktorý sa A. A. odvoláva vo veci samej – a ktorý sa týka iba spôsobu výkladu tejto právnej úpravy, bez toho, aby ovplyvňoval jej platnosť alebo vyžadoval jej zmenu – teda nepredstavuje zmenu „právneho stavu“ dotknutej osoby.

21. Verwaltungsgericht Sigmaringen (Správny súd Sigmaringen) chce v podstate zistiť, či § 51 ods. 1 VwVfG, tak ako ho vykladá nemecká judikatúra, správne odráža spôsob chápania pojmu „nová skutočnosť“ v rámci uplatňovania článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 a článku 40 ods. 1 až 3 tejto smernice.[8] Vzhľadom na rozsudok zo 14. mája 2020 si kladie otázku, či možno usúdiť, že § 71 ods. 1 AsylG nedostatočne transponoval požiadavky stanovené v týchto ustanoveniach.

22. Chce tiež vedieť, či je v prejednávanej veci oprávnený rozhodnúť o žiadosti A. A. o medzinárodnej ochrane z vecného hľadiska. V tomto smere poznamenáva, že podľa nemeckého práva platí, že ak Spolkový úrad pre migráciu a utečencov vyhlási následnú žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, dotknutá osoba má samozrejme právo napadnúť toto rozhodnutie na vnútroštátnom súde. Pri rozhodovaní o odvolaní týkajúcom sa prípustnosti takejto žiadosti však vnútroštátne súdy nemôžu rozhodovať o tom, či sa má alebo nemá dotknutej osobe poskytnúť medzinárodná ochrana. V zásade tak urobia až po tom, čo Spolkový úrad pre migráciu a utečencov si sám vytvorí názor, či je potrebné zmeniť rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu vzhľadom na následnú žiadosť.

23. Vzhľadom na tieto okolnosti Verwaltungsgericht Sigmaringen (Správny súd Sigmaringen) rozhodol o prerušení konania a predložil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. a) Je vnútroštátny predpis, podľa ktorého sa následná žiadosť považuje za prípustnú len vtedy, ak sa skutkový alebo právny stav, na ktorom bolo založené pôvodné rozhodnutie o zamietnutí, neskôr zmenil v prospech žiadateľa, zlučiteľný s článkom 33 ods. 2 písm. d) a s článkom 40 ods. 2 smernice [2013/32]?

b) Bránia článok 33 ods. 2 písm. d) a článok 40 ods. 2 smernice [2013/32] vnútroštátnemu predpisu, podľa ktorého sa rozhodnutie [Súdneho dvora] nepovažuje za ‚novú skutočnosť‘ alebo ‚nové zistenie‘, ak sa v tomto rozhodnutí nekonštatuje nesúlad vnútroštátneho predpisu s právom Únie, ale sa v ňom len podáva výklad práva Únie? Aké podmienky musia byť prípadne splnené na to, aby sa rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, v ktorom sa len podáva výklad práva Únie, musel zohľadniť ako ‚nová skutočnosť‘ alebo ‚nové zistenie‘?

2. V prípade, ak je odpoveď na prvú otázku písm. a) a b) kladná: majú sa článok 33 ods. 2 písm. d) a článok 40 ods. 2 smernice [2013/32] vykladať v tom zmysle, že rozsudok [Súdneho dvora], ktorým sa rozhodlo, že existuje silná domnienka, že odmietnutie vykonania vojenskej služby sa za podmienok spresnených v článku 9 ods. 2 písm. e) smernice [2011/95] viaže na jeden z piatich dôvodov pripomenutých v jej článku 10, sa má zohľadniť ako ‚nová skutočnosť‘ alebo ‚nové zistenie‘?

[8] Pozri bod 7 vyššie. Toto ustanovenie ďalej spresňuje procesné pravidlá, ktoré musia členské štáty dodržiavať pri vybavovaní „následných žiadostí“ o medzinárodnú ochranu.

3. a) Má sa článok 46 ods. 1 písm. a) bod ii) smernice [2013/32] vykladať v tom zmysle, že opravný prostriedok pred súdom proti rozhodnutiu o neprípustnosti, ktoré prijal rozhodujúci orgán, v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) a článku 40 ods. 5 smernice [2013/32] je obmedzený na posúdenie, či rozhodujúci orgán správne uznal, že sú splnené podmienky na to, aby sa následná žiadosť o azyl podľa článku 33 ods. 2 písm. d) a článku 40 ods. 2 a 5 [tejto smernice] mohla považovať za neprípustnú?

   b) V prípade, ak je odpoveď na tretiu otázku písm. a) záporná: má sa článok 46 ods. 1 písm. a) bod ii) smernice [2013/32] vykladať v tom zmysle, že opravný prostriedok pred súdom proti rozhodnutiu o neprípustnosti zahŕňa aj posúdenie, či sú splnené podmienky na poskytnutie medzinárodnej ochrany v zmysle článku 2 písm. b) smernice [2011/95], ak [vnútroštátny] súd po vlastnom posúdení konštatuje, že nie sú splnené podmienky na zamietnutie následnej žiadosti o azyl ako neprípustnej?

   c) V prípade, ak je odpoveď na tretiu otázku písm. b) kladná: je podmienkou vydania takého súdneho rozhodnutia, aby sa žiadateľovi predtým poskytli osobitné procesné záruky podľa článku 40 ods. 3 tretej vety v spojení s ustanoveniami kapitoly II smernice [2013/32]? Môže [tento] súd sám uskutočniť toto konanie, alebo ho musí – prípadne po prerušení súdneho konania – delegovať na rozhodujúci orgán? Môže sa žiadateľ vzdať dodržania týchto procesných záruk?“

24. Návrh na začatie prejudiciálneho konania z 22. februára 2022 bol Súdnemu dvoru doručený 23. marca 2022. Nemecká a rakúska vláda, ako aj Európska komisia predložili písomné pripomienky. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 28. februára 2023, boli zastúpené nemecká vláda a Komisia.

IV. Analýza

25. Verwaltungsgericht Sigmaringen (Správny súd Sigmaringen), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, svojimi otázkami, ktoré sa všetky týkajú situácie, keď je podaná následná žiadosť, vyzýva Súdny dvor, aby sa vo všeobecnosti zaoberal dvomi odlišnými otázkami.

26. Po prvé žiada Súdny dvor o usmernenie k výkladu pojmu „nová skutočnosť“ v zmysle č. 33 ods. 2 písm. d) a článku 40 smernice 2013/32 a podmienok, za ktorých môže byť následná žiadosť na základe týchto ustanovení vyhlásená za neprípustnú (prvá a druhá otázka). Ako som už vysvetlil v bode 2 vyššie, čím širší je výklad pojmu „nová skutočnosť“, tým náročnejšie je pre príslušné orgány vyhlásiť následné žiadosti za neprípustné. Naopak, čím užšie sa daný pojem vykladá, tým ľahšie je pre tieto orgány rozhodnúť o týchto žiadostiach bez akéhokoľvek posúdenia z vecného hľadiska.

27. Po druhé vnútroštátny súd sa pýta na rozsah opravného prostriedku, ktorý musí mať A. A. proti spornému rozhodnutiu, ktoré sa týka iba rozhodnutia Spolkového úradu pre migráciu a utečencov o zamietnutí jeho následnej žiadosti ako neprípustnej. V podstate sa pýta, či sa v rámci odvolania, ktoré naň A. A. podal, musí obmedziť na určenie, či bola následná žiadosť dotknutej osoby oprávnene zamietnutá ako neprípustná, alebo či môže ísť vo svojom preskúmaní ďalej a tiež preskúmať, či jej musí byť priznané postavenie utečenca, vzhľadom na požiadavku stanovenú v článku 46 ods. 1 smernice 2013/32, podľa ktorej sa žiadateľom o medzinárodnú ochranu musí poskytnúť účinný opravný prostriedok [tretia otázka písm. a) a b)]. V prípade kladnej odpovede chce vnútroštátny súd vedieť, ktoré z osobitných procesných záruk uvedených v kapitole II tejto smernice musí prípadne dodržiavať [tretia otázka písm. c)].

28. Týmito dvomi otázkami sa budem postupne zaoberať.

A. (Ne)prípustnosť následných žiadostí o medzinárodnú ochranu (prvá a druhá otázka)

1. Predbežné poznámky k príslušným ustanoveniam smernice 2013/32 a pozadiu prvých dvoch otázok

29. Ako som uviedol v bode 1 vyššie, smernica 2013/32 obsahuje osobitné procesné pravidlá týkajúce sa následných žiadostí. V rozsahu, v ktorom tieto pravidlá vychádzajú z odôvodnenia, podľa ktorého platí, že „ak žiadateľ podá následnú žiadosť bez predloženia nového dôkazu alebo argumentu, bolo by neprimerané žiadať od členských štátov, aby vykonali nové konanie… v súlade so zásadou *res iudicata*“ [9], ich cieľom je zabrániť neprimeranej administratívnej záťaži uloženej príslušným vnútroštátnym orgánom tým, že by boli nútené znovu posudzovať situáciu, ktorú už preskúmali. Zároveň je zrejmé, že pri prijímaní ustanovení týkajúcich sa následných žiadostí bolo zámerom normotvorcu Únie nielen vykonanie tejto zásady a „odľahčenie“ pracovných povinností týchto orgánov, ale tiež zabezpečenie vždy dostatočne vysokej úrovne ochrany žiadateľov o azyl [10] a taktiež dodržiavanie zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia, podľa ktorej nikto nebude vrátený tam, kde bol vystavený prenasledovaniu. [11]

30. V tomto kontexte boli vypracované článok 33 ods. 2 písm. d) a článok 40 smernice 2013/32. Zatiaľ čo prvé z týchto ustanovení dáva členským štátom možnosť zamietnuť následné žiadosti ako neprípustné, umožňuje im urobiť tak len za prísnych podmienok. Následná žiadosť totiž môže byť na základe tohto ustanovenia zamietnutá ako neprípustná len v prípade, že je podaná až potom, ako bolo prijaté konečné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti. [12] Príslušné vnútroštátne orgány majú navyše túto možnosť iba vtedy, ako som už zmienil, „ak sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti… súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu“ [13]. To sú dve podmienky *sine qua non*, ktoré sa uplatnia kumulatívne.

31. V tomto ohľade je zrejmé, že článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 treba chápať tak, že obsahuje taxatívny dôvod pre vyhlásenie následných žiadostí za neprípustné. V prvej vete článku 33 ods. 2 tejto smernice sa totiž uvádza, že členské štáty môžu považovať žiadosť

[9] Pozri odôvodnenie 36 smernice 2013/32. Cieľom týchto procesných pravidiel je taktiež zabrániť situácii, keď neúspešní žiadatelia o azyl, ktorých predchádzajúca žiadosť o medzinárodnú ochranu už bola zamietnutá konečným rozhodnutím a ktorých skutkový a právny stav sa prakticky nezmenil, naďalej „skúšajú šťastie“ pred príslušnými orgánmi členských štátov. Takáto situácia totiž nie je žiadúca ani z hľadiska členských štátov, a to z dôvodu administratívnej záťaže, ktorú predstavuje úplné preskúmanie každej jednotlivej následnej žiadosti (najmä, ak je takáto žiadosť zneužívajúca, napríklad preto, že žiadateľ účelovo „rozdeľuje“ dôvody svojej žiadosti prostredníctvom viacerých žiadostí, ktoré podáva postupne), ani z hľadiska dotknutých osôb, pretože spôsobuje, že zostávajú v „právnej neistote“ a žijú v trvalej neistote, či bude ich situácia vôbec niekedy vyriešená.

[10] Pozri najmä odôvodnenie 18 smernice 2013/32, v ktorom sa uvádza, že „je v záujme *členských štátov aj žiadateľov o medzinárodnú ochranu*, aby sa o žiadosti o medzinárodnú ochranu *rozhodlo čo najskôr* bez toho, aby bolo dotknuté vykonanie *primeraného a úplného posúdenia*“ (zvýraznil generálny advokát).

[11] Pozri odôvodnenie 3 smernice 2013/32.

[12] Konečným rozhodnutím podľa článku 2 písm. e) smernice 2013/32 je „rozhodnutie o tom, či sa štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti prizná postavenie utečenca alebo postavenie osoby s doplnkovou ochranou… a ktoré už nepodlieha opravnému prostriedku…“.

[13] Pre spresnenie treba uviesť, že v článku 33 ods. 2 písm. d) a článku 40 smernice 2013/2023 sú uvedené tak „nové skutočnosti“, ako aj „[nové] zistenia“. V týchto návrhoch budem odkazovať iba na „nové skutočnosti“, pretože tento pojem použil Súdny dvor v rozsudku zo 14. mája 2020 (pozri bod 203 uvedeného rozsudku). Okrem toho sa domnievam, že pojem „nová skutočnosť“ je taký široký, že nevyhnutne zahŕňa a prekrýva pojem „[nové] zistenia“, ktorý je o niečo užší (domnievam sa totiž, že „zistenie“ je zvyčajne výsledkom vyšetrovania, skúmania alebo odhalenia, zatiaľ čo „skutočnosť“ zahŕňa prakticky čokoľvek). Čokoľvek však uvediem o pojme „nová skutočnosť“ právnej povahy, platí aj pre „[nové] zistenia“ právnej povahy.

o medzinárodnú ochranu za neprípustnú (vrátane následnej žiadosti), „iba ak“ sa uplatní jeden z dôvodov uvedených v tomto ustanovení.[14] V dôsledku toho členské štáty nemôžu stanoviť vo svojich právnych predpisoch ďalšie dôvody neprípustnosti následných žiadostí.[15]

32. Pokiaľ ide o to, ako musia v praxi príslušné orgány členských štátov vybavovať následné žiadosti, je relevantným ustanovením článok 40 smernice 2013/32. Ako nedávno potvrdil Súdny dvor,[16] z odsekov 2 a 3 tohto článku vyplýva, že pri posudzovaní prípustnosti následnej žiadosti musia príslušné orgány členských štátov v zásade postupovať v dvoch krokoch. Po prvé následnú žiadosť musia podrobiť predbežnému posúdeniu (článok 40 ods. 2). V priebehu tohto predbežného posúdenia musia určiť, či existujú „nové skutočnosti“ (jedna alebo viacero) súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu.[17] Po druhé, pokiaľ to tak je, pokračuje posúdenie prípustnosti následnej žiadosti podľa článku 40 ods. 3 tejto smernice, ktorý vyžaduje, aby príslušné orgány určili, či táto nová skutočnosť alebo skutočnosti „významne zvyšujú pravdepodobnosť“, že žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie postavenia utečenca alebo za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu.[18]

33. Rovnako ako článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 neobsahuje ani článok 40 tejto smernice výslovnú definíciu pojmu „nová skutočnosť“. Napriek tomu, ak sa tieto dve ustanovenia posúdia spoločne, rozsah tohto pojmu sa vyjasní v dvoch dôležitých ohľadoch.

34. Po prvé zo znenia článku 33 ods. 2 písm. d) a článku 40 ods. 3 tejto smernice („sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia“) vyplýva, že určitá skutočnosť musí byť považovaná za „novú“, ak vznikla po prijatí rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti žiadateľa alebo ak ju žiadateľ prvýkrát predložil v rámci svojej následnej žiadosti.[19] „Nová skutočnosť“ sama osebe nemôže pozostávať zo skutočnosti, ktorá už bola príslušnými orgánmi posúdená v rámci konania o jeho predchádzajúcej žiadosti. Ako Súdny dvor rozhodol s odkazom na bod 36 odôvodnenia smernice 2013/32, „nová skutočnosť“ je taká skutočnosť, na ktorej sa nemohlo zakladať rozhodnutie o ukončené tohto konania.[20]

[14] Pozri tiež bod 149 rozsudku zo 14. mája 2020 a citovanú judikatúru. Pripomínam, že dôvody uvedené v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32 sa uplatňujú „okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s [nariadením Dublin III]“.

[15] Pre úplnosť dodávam, že členské štáty nemusia obmedzovať možnosť považovať následné žiadosti za *neprípustné* v situácii, keď sa objavili alebo boli žiadateľom predložené „nové skutočnosti (jedna alebo viacero)… súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu“. Môžu totiž stanoviť iné dôvody pre ďalšie posúdenie týchto žiadostí (pozri článok 40 ods. 3 smernice 2013/32).

[16] Pozri rozsudok z 10. júna 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Návrat maloletej osoby bez sprievodu) (C-921/19, EU:C:2021:478, body 34 až 37).

[17] V praxi môžu nové skutočnosti zvyčajne súvisieť s predtým predloženou podstatnou skutočnosťou (ktorú už príslušné orgány preskúmali) alebo môžu byť predložené ako súčasť novej podstatnej skutočnosti v rámci toho istého nároku alebo môžu tvoriť súčasť úplne nového nároku. Opis jednotlivých scenárov sa nachádza v *Praktickej príručke o následných žiadostiach*, ktorú vydal úrad EASO, 2021, s. 29 a nasl.

[18] Ak existuje jedna alebo viac „nových skutočností“ a táto podmienka je splnená, príslušné orgány *nemajú* možnosť vyhlásiť následnú žiadosť za neprípustnú. Namiesto toho ju musia preskúmať z vecného hľadiska a zabezpečiť, aby toto preskúmanie bolo v súlade so základnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II tejto smernice (pozri článok 40 ods. 3). Naopak, ak dospejú k záveru, že následná žiadosť je neprípustná, musia žiadateľa informovať o dôvodoch takéhoto výsledku (podľa článku 42 ods. 3 uvedenej smernice) a žiadateľ musí mať tiež možnosť využiť právo na účinný opravný prostriedok proti rozhodnutiu príslušných orgánov pred súdom (pozri článok 46 ods. 1 smernice 2013/32). Pripomínam, že v situácii, o ktorú ide vo veci samej, sa A. A. snažil využiť práve túto možnosť. Preto je rozhodnutie Spolkového úradu pre migráciu a utečencov, ktorým bola jeho následná žiadosť zamietnutá ako neprípustná, v súčasnosti predmetom preskúmania vnútroštátnym súdom.

[19] V takejto situácii členské štáty môžu, ale v žiadnom prípade nie sú povinné, prijať vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ustanovenia, podľa ktorých sa bude následná žiadosť ďalej posudzovať len vtedy, ak nebol dotknutý žiadateľ bez vlastného zavinenia schopný preukázať „nové“ skutočnosti v predchádzajúcom konaní (pozri článok 40 ods. 4 smernice 2013/32).

[20] Pozri rozsudok z 10. júna 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Návrat maloletej osoby bez sprievodu) (C-921/19, EU:C:2021:478, bod 50).

35. Po druhé s cieľom zabrániť tomu, aby bola následná žiadosť vyhlásená za neprípustnú, musí sa „nová skutočnosť“ nielen „týkať posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ“, ale tiež „významne zvýšiť pravdepodobnosť“, že jeho žiadosť bude úspešná z vecného hľadiska.[21] To je dôležitý obmedzujúci faktor. Ako totiž vysvetľuje rakúska vláda, nie každá nová skutočnosť môže zabrániť vyhláseniu následnej žiadosti za neprípustnú. Smernica 2013/32 iba vyžaduje, aby sa členské štáty vyhli takému výsledku len vtedy, ak nová skutočnosť „významne zvyšuje pravdepodobnosť“, že dotknutá osoba bude uznaná za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu.

36. Po týchto objasneniach konštatujem, že Súdny dvor už v rozsudku zo 14. mája 2020 uviedol, že pojem „nová skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 nie je obmedzený na skutkové okolnosti, ale môže zahŕňať aj skutočnosti čisto právnej povahy, vrátane rozsudkov Súdneho dvora. Doslova uviedol, že „existencia rozsudku Súdneho dvora konštatujúceho, že vnútroštátna právna úprava… nie je zlučiteľná s právom Únie, predstavuje novú skutočnosť týkajúcu sa posúdenia žiadosti o medzinárodnú ochranu v zmysle tohto ustanovenia“[22].

37. Tento rozsudok sa týkal situácie, kde bolo zjavné, že žiadosti dotknutých osôb o medzinárodnú ochranu boli zamietnuté na základe vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v rozpore s právom Únie. Príslušné orgány totiž použili dôvod neprípustnosti, ktorý bol síce stanovený maďarským právom, ale nebol zahrnutý medzi dôvody vymenovanými v článku 33 ods. 2 smernice 2013/32. Súdny dvor teda výslovne konštatoval, že toto vnútroštátne ustanovenie je v rozpore s právom Únie.[23]

38. V tomto kontexte sa prvé dve otázky vnútroštátneho súdu týkajú konkrétne otázky, či sa záver uvedený v rozsudku zo 14. mája 2020 uplatní len v situácii, keď z rozsudku Súdneho dvora vyplýva, že vnútroštátna právna úprava, na základe ktorej bola zamietnutá predchádzajúca žiadosť o medzinárodnú ochranu, je v rozpore s právom Únie, a preto ju vnútroštátne súdy už nesmú uplatňovať, alebo, v širšom zmysle, aj v prípadoch, o aké ide vo veci samej, v ktorých rozsudok Súdneho dvora vedie len k tomu, že vnútroštátna právna úprava musí byť prepracovaná (ale nie zmenená alebo vyhlásená za neuplatniteľnú). V tejto súvislosti vnútroštátny súd vyzýva Súdny dvor, aby spresnil pôsobnosť svojho rozsudku zo 14. mája 2020.

39. V nasledujúcich častiach začnem podrobným opisom dôvodov, prečo môže rozsudok Súdneho dvora vo všeobecnosti predstavovať „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, najmä vzhľadom na dôvody uvedené Súdnym dvorom v rozsudku zo 14. mája 2020. Následne vysvetlím, prečo si nemyslím, že rozlišovanie načrtnuté vnútroštátnym súdom, ktoré sa zameriava na rozdielny vplyv, ktorý môže mať rozsudok Súdneho dvora na príslušnú vnútroštátnu právnu úpravu, môže zohrávať nejakú úlohu pri výklade tohto ustanovenia. V tomto ohľade poviem niekoľko slov aj o tom, prečo moja odpoveď na túto otázku nezávisí od toho, či takýto rozsudok existoval už v čase, keď bolo prijaté konečné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby, alebo ho Súdny dvor vydal *a posteriori*.

[21] Článok 33 ods. 2 písm. a) a článok 46 ods. 2 smernice 2013/32.

[22] Pozri bod 203 uvedeného rozsudku.

[23] Pozri body 148 až 165 rozsudku zo 14. mája 2020.

2. O otázke, prečo môže rozsudok Súdneho dvora predstavovať „novú skutočnosť“

40. V rozsudku zo 14. mája 2020 Súdny dvor najskôr rozhodol [24], že s výnimkou určitých, úzko vymedzených okolností, nie sú príslušné orgány členských štátov povinné z úradnej moci opätovne otvoriť konanie, predmetom ktorého bola predchádzajúca žiadosť dotknutej osoby o medzinárodnú ochranu po tom, ako bolo toto konanie ukončené konečným rozhodnutím, a to aj keď je takéto rozhodnutie v rozpore s právom Únie.

41. Súdny dvor pripomenul ustálenú judikatúru súvisiacu s významom zásady právnej sily rozhodnutej veci tak v právnom poriadku Únie, ako aj vo vnútroštátnych právnych predpisoch. [25] Okrem toho uviedol, že právo Únie v súlade so zásadou právnej istoty nevyžaduje, aby boli správne orgány v zásade povinné opätovne preskúmať správne rozhodnutie, ktoré sa po uplynutí primeraných lehôt na podanie opravných prostriedkov alebo po vyčerpaní vnútroštátnych opravných prostriedkov stalo konečným. Konštatoval, že dodržiavanie tejto zásady bráni tomu, aby boli správne akty, ktoré vyvolávajú právne účinky, donekonečna spochybňované. [26]

42. Opierajúc sa okrem iného o rozsudok Kühne & Heitz [27], Súdny dvor zdôraznil, že samozrejme existujú určité situácie, v ktorých môže byť potrebné opätovne preskúmať správne rozhodnutie, ktoré sa stalo konečným po tom, čo bolo potvrdené súdnym rozhodnutím. Tieto situácie sú však obmedzené. [28]

43. S ohľadom na tieto závery sa môže zdať trochu prekvapujúce, že Súdny dvor následne uviedol, že existencia rozsudku Súdneho dvora konštatujúceho, že predchádzajúca žiadosť o medzinárodnú ochranu bola zamietnutá na základe vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá je v rozpore s právom Únie, síce nezakladá povinnosť príslušných orgánov znovu *ex offo* preskúmať konečné rozhodnutie o zamietnutí takejto žiadosti, avšak bráni týmto orgánom prehlásiť následnú žiadosť tej istej osoby za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, pretože predstavuje „novú skutočnosť“ v zmysle tohto ustanovenia. [29] V podstate sa domnieval, že zatiaľ čo konanie o udelení medzinárodnej ochrany, ktoré už bolo ukončené konečným rozhodnutím, je vo všetkých ohľadoch chránené zásadami právnej istoty alebo zásadou právnej sily rozhodnutej veci (a to do takej miery, že právo Únie nevyžaduje, aby bolo takéto konanie opätovne začaté z úradnej moci, s výnimkou určitých obmedzených okolností), ochrana poskytovaná týmito zásadami nebráni žiadateľovi, aby podal následnú žiadosť a aby bola takáto žiadosť preskúmaná na základe toho, že hoci jeho skutkové okolnosti zostávajú prakticky nezmenené, existuje rozhodnutie Súdneho dvora (v tomto prípade rozsudok), ktoré sa má považovať za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d). [30]

44. Podotýkam, že nemecká vláda na pojednávaní v podstate tvrdila, že ak by prakticky akýkoľvek rozsudok Súdneho dvora mohol byť v nadväznosti na rozsudok zo 14. mája 2020 považovaný za „novú skutočnosť“ a mohol brániť vyhláseniu následnej žiadosti za neprípustnú, príslušné orgány

[24] Pozri body 185 a 186 rozsudku zo 14. mája 2020.

[25] Tamže (bod 185).

[26] Tamže (bod 186).

[27] Pozri rozsudok z 13. januára 2004 (C-453/00, EU:C:2004:17).

[28] Pozri bod 187 rozsudku zo 14. mája 2020.

[29] Tamže (body 194 a 203).

[30] Aby bolo jasné, z toho vyplýva, že ak určitá osoba podá následnú žiadosť, pričom existuje rozsudok Súdneho dvora, ktorý je možné považovať za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 a ktorý „významne zvyšuje pravdepodobnosť“, že táto osoba bude uznaná za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, je nevyhnutné znovu posúdiť všetky relevantné skutočnosti – aj tie, ktoré už boli posúdené v rámci predchádzajúceho konania o azyle.

členského štátu by boli povinné *opätovne preskúmať správne rozhodnutie*, ktoré už sa stalo konečným vždy, keď Súdny dvor vydá rozsudok týkajúci sa azylového práva, bez ohľadu na to, či uplynuli lehoty na napadnutie tohto konečného rozhodnutia.

45. Súhlasím s touto vládou, že rozlišovanie, ktoré Súdny dvor urobil v rozsudku zo 14. mája 2020, na jednej strane medzi neexistenciou akejkoľvek povinnosti príslušných orgánov členských štátov opätovne preskúmať už vydané rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby, aj keď existuje „nová skutočnosť“, a na druhej strane povinnosťou týchto orgánov vzhľadom na tú istú skutočnosť vyhlásiť následnú žiadosť rovnakej osoby za prípustnú a preskúmať ju z vecného hľadiska, sa môže javiť do istej miery umelé. V oboch prípadoch sú totiž príslušné orgány členských štátov v podstate povinné opätovne posúdiť situáciu danej osoby a náležite zohľadniť „novú skutočnosť“ [31].

46. Existuje však niekoľko presvedčivých dôvodov, ktoré podľa môjho názoru vysvetľujú, prečo rozsudok Súdneho dvora môže byť bez toho, aby bola dotknutá platnosť konečného rozhodnutia, ktoré už bolo vydané o takejto predchádzajúcej žiadosti, považovaný za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) a článku 40 smernice 2013/32.

47. V tejto súvislosti poznamenávam, že Súdny dvor v rozsudku zo 14. mája 2020 uviedol, že ak by bola následná žiadosť vyhlásená za neprípustnú pre neexistenciu „novej skutočnosti“ v situácii, keď je vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora zrejmé, že zamietnutie predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby bolo v rozpore s právom Únie, potom sa nesprávne uplatnenie práva Únie môže opakovať v každej novej žiadosti dotknutej osoby o medzinárodnú ochranu bez možnosti poskytnúť tejto osobe preskúmanie jej žiadosti, ktoré nebude v rozpore s právom Únie. Domnieval sa, že takáto prekážka účinného uplatňovania pravidiel práva Únie v súvislosti s konaním o udelení medzinárodnej ochrany nemôže byť rozumne odôvodnená zásadami právnej istoty alebo právnej sily rozhodnutej veci. [32]

48. Nemecká vláda sama uznáva, že je potrebné nájsť rovnováhu medzi potrebou zabezpečiť ochranu tejto zásady na jednej strane a záujmom žiadateľov o medzinárodnú ochranu získať nové rozhodnutie na strane druhej. Pripúšťa teda, že zásada právnej sily rozhodnutej veci nie je absolútna a za určitých okolností ju možno zvážiť s inými hľadiskami.

49. Vzhľadom na to sa domnievam, že nemecká aj rakúska vláda majú určité obavy, že zásada právnej sily rozhodnutej veci by nebola dostatočne chránená, ak by sa pojmu „nová skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) priznala príliš široká pôsobnosť.

50. Pokiaľ ide o tento argument, pripomínam, že na to, aby „nová skutočnosť“ zabránila vyhláseniu následnej žiadosti za neprípustnú, musí, ako som už uviedol v bode 32 vyššie, „výrazne zvýšiť pravdepodobnosť“, že žiadateľ spĺňa podmienky na udelenie medzinárodnej ochrany. Vzhľadom na tento predpoklad je zrejmé, ako zdôraznila Komisia na pojednávaní, že v rozpore s tvrdeniami nemeckej a rakúskej vlády nie každý rozsudok Súdneho dvora môže viesť k takémuto výsledku.

[31] Z formálneho hľadiska povinnosť príslušných orgánov členských štátov vykonať nové posúdenie situácie žiadateľa pri skúmaní jeho ďalšej žiadosti samozrejme nemožno stotožňovať s povinnosťou týchto orgánov opätovne preskúmať z vlastnej iniciatívy konečné rozhodnutie. Súdny dvor to jasne uviedol v rozsudku zo 14. mája 2020.

[32] Pozri bod 197 rozsudku zo 14. mája 2020. Poznamenávam, že Súdny dvor sa v tejto súvislosti opieral o rozsudok z 2. apríla 2020, CRPNPAC a Vueling Airlines (C-370/17 a C-37/18, EU:C:2020:260, body 95 a 96).

51. Okrem toho sa domnievam, že je potrebné vysvetliť význam zásady právnej sily rozhodnutej veci. Ako som uviedol v bode 29 vyššie, odôvodnenie 36 smernice 2013/32 túto zásadu výslovne uvádza a spája ju s možnosťou členských štátov, ktorá je stanovená v článku 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice, vyhlásiť následné žiadosti za neprípustné. To však podľa môjho názoru neznamená, že táto zásada zohráva úlohu v každej situácii, keď je podaná následná žiadosť.

52. Na to, aby bola zásada právnej sily rozhodnutej veci relevantná, je totiž potrebné *súdne rozhodnutie*.[33] Napriek tomu môže pomerne často dochádzať k tomu, že konanie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby bolo ukončené len správnym rozhodnutím príslušných orgánov, proti ktorému nebola včas podaná žiadna námietka na súde. V takýchto prípadoch sa táto zásada nemôže uplatniť, pretože neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, na ktoré by sa mohla viazať. Ako Súdny dvor zrejme uznal v rozsudku zo 14. mája 2020, v takom prípade sa stáva relevantnou iná – a v istom zmysle menej absolútna – forma zásady právnej istoty. Samozrejme, v praxi to nemá veľký význam. Ako totiž Súdny dvor konštatoval v tomto rozsudku, zásada právnej istoty nevyžaduje, aby bola správnym orgánom v zásade uložená povinnosť opätovne posúdiť situáciu, ktorú už preskúmali. Napriek tomu zostáva faktom, že z koncepčného hľadiska by sa význam zásady právnej sily rozhodnutej veci nemal v kontexte uplatňovania článku 33 ods. 2 písm. d) podľa smernice 2013/32 preceňovať.

53. Z toho vyplýva, že zásada právnej sily rozhodnutej veci, ktorá je vyjadrením zásady právnej istoty,[34] sa sama osebe neuplatňuje v situácii, keď je následná žiadosť podaná po vydaní konečného správneho rozhodnutia týkajúceho sa predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby, ktorá nikdy nebola potvrdená súdnym rozhodnutím. Ako bolo vysvetlené v minulosti, práve preto, že sa rozsudky považujú za odlišné od iných aktov právnej povahy, požívajú „osobitnú formu ochrany“ na základe zásady právnej sily rozhodnutej veci.[35] Takýto vyšší stupeň ochrany v zásade nie je odôvodnený v prípade administratívnych aktov.[36]

54. V kontexte tejto veci musia byť zásada právnej istoty a zásada právnej sily rozhodnutej veci v každom prípade vyvážené skutočnosťou, že normotvorca Únie sa pri prijímaní smernice 2013/32 výslovne snažil obmedziť okolnosti, za ktorých môže byť následná žiadosť vyhlásená za neprípustnú. V odôvodnení 36 uvedenej smernice sa totiž uznáva, že možnosť členských štátov „zamietnuť [následnú] žiadosť ako neprípustnú v súlade so zásadou *res judicata*“ sa neuplatní, ak žiadateľ „predloží nový dôkaz alebo argumenty“. Táto možnosť je ešte obmedzená znením článku 33 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice, ktorý spresňuje, že v tejto súvislosti stačí, že žiadateľ „predložil novú skutočnosť“, alebo že sa „objavila“. Z toho vyplýva, že hoci článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 umožňuje zamietnuť následné žiadosti ako neprípustné, toto ustanovenie sa tiež snaží uviesť do platnosti výslovné uznanie normotvorcu Únie, že existujú dôvody, pre ktoré môže byť potrebné, aby žiadateľ po zamietavom rozhodnutí príslušných orgánov podal novú žiadosť o medzinárodnú ochranu.[37]

55. V tejto súvislosti pripomínam, ako som už uviedol v bode 3 vyššie, že článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 má spolu s ďalšími ustanoveniami za cieľ zabezpečiť najmä ochranu zásady zákazu vyhostenia a vrátenia, ktorá je zaručená ako základné právo v článku 19 ods. 2 Listiny

[33] Pozri TURMO, A.: *L'autorité de la chose jugée en droit de l'Union européenne*. Bruylant, 2017, s. 46.

[34] Pozri rozsudok z 1. júna 1999, Bonda (C-126/97, EU:C:1999:269, bod 46).

[35] TURMO, A.: *L'autorité de la chose jugée en droit de l'Union européenne*. Bruylant, 2017, s. 46.

[36] Tamže, s. 49 – 52. Preto Súdny dvor pripustil výnimky a uviedol, že správne akty môže byť niekedy potrebné opätovne preskúmať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. januára 2004, Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17).

[37] To je napríklad dôvod, prečo vnútroštátne pravidlá týkajúce sa procesného rámca predbežného preskúmania uvedeného v článku 40 ods. 2 smernice 2013/32 stanovené členskými štátmi nemôžu „znemožniť prístup žiadateľov k novému konaniu, ani nebudú mať za následok praktické zrušenie ani vážne obmedzenie tohto prístupu“ (pozri článok 42 ods. 2 tejto smernice).

základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) [38] a uvedená v odôvodnení 3 tejto smernice. [39] Táto zásada podľa môjho názoru vyžaduje, aby v každom konaní o poskytnutí medzinárodnej ochrany bola základným pravidlom (iba s úzko vymedzenými výnimkami) povinnosť príslušných orgánov posúdiť žiadosť z vecného hľadiska s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti, [40] pretože členské štáty sú podľa práva Únie i medzinárodného práva [41] povinné zabezpečiť, aby žiadatelia neboli vyhostení alebo akýmkoľvek spôsobom navrátený do situácie, v ktorej by mohli byť prenasledovaní. [42] Táto povinnosť, od ktorej sa nemožno odchýliť, [43] sa vzťahuje aj na osoby, ktoré podali následnú žiadosť. [44] Z toho vyplýva, že výnimka stanovená v článku 33 ods. 2 písm. d) je nevyhnutne obmedzená zásadou zákazu vyhostenia alebo vrátenia.

56. Následná žiadosť nemôže byť zamietnutá ako neprípustná, ak vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora existuje riziko, že dotknutá osoba môže byť v opačnom prípade v rozpore s touto zásadou poslaná späť tam, kde bola vystavená prenasledovaniu. Podľa môjho názoru to tak môže byť, ak existuje napríklad rozsudok Súdneho dvora, ktorý nebol zohľadnený v priebehu predchádzajúceho konania a v ktorom sa uvádza, že je veľmi pravdepodobné, že čin, ktorého sa dopustí osoba v postavení žiadateľa, bude vnímaná ako akt politického nesúhlasu, v dôsledku čoho bude vystavená prenasledovaniu, ak by bola vrátená do svojej krajiny pôvodu. [45] Takýto rozsudok by podľa môjho názoru mal zabrániť tomu, aby bola následná žiadosť žiadateľa vyhlásená za neprípustnú a považovaná za „novú skutočnosť“.

57. Všeobecnejšie poznamenávam, že Súdny dvor v rozsudku zo 14. mája 2020 pripomenul význam práva uznaného v článku 18 Charty a konkretizovaného smernicami 2011/95 a 2013/32 na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, ak sú splnené podmienky požadované právom Únie. Konštatoval, že potrebný účinok tohto práva by bol vážne ohrozený, ak by mohla byť následná žiadosť vyhlásená za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v situácii, keď je s prihliadnutím na rozsudok Súdneho dvora zjavné, že konečné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby bolo v rozpore s právom Únie. [46]

58. V tejto súvislosti poznamenávam, že článok 78 ods. 1 ZFEÚ stanovuje, že cieľom spoločnej azylovej politiky Európskej únie je nielen zabezpečiť dodržiavanie zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia, ale aj ponúknuť „primerané právne postavenie“ každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý „potrebuje medzinárodnú ochranu“. Tento cieľ je základom smernice 2013/32 a celého azylového systému Únie. Ako totiž vysvetlila Komisia, cieľom tejto smernice je uľahčiť

[38] Pozri rozsudok z 24. júna 2015, ZZ (C-373/13, EU:C:2015:413, bod 65).

[39] Skutočnosť, že spoločná azylová politika vypracovaná Európskou úniou má za cieľ zabezpečiť dodržiavanie tejto zásady, je uvedená aj v článku 78 ods. 1 ZFEÚ.

[40] Pozri opäť odôvodnenie 18 smernice 2013/32, ktoré vyžaduje, aby príslušné orgány vykonali *primerané a úplné posúdenie*. Pozri tiež článok 4 ods. 1 a 3 smernice 2011/95 („v spolupráci so žiadateľom je povinnosťou členského štátu posúdiť príslušné náležitosti žiadosti“).

[41] Zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia je tiež súčasťou základných zásad, z ktorých vychádza Dohovor o právnom postavení utečencov podpísaný v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, vol. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], ktorý nadobudol platnosť 22. apríla 1954 (doplnený o Protokol o právnom postavení utečencov z 31. januára 1967, ktorý nadobudol platnosť 4. októbra 1967) (ďalej len „Ženevský dohovor“).

[42] V súvislosti so všeobecnou diskusiou o zásade zákazu vyhostenia alebo vrátenia a jej vzťahu k postaveniu „utečenca“ pozri CHETAIL, V.: Le principe de non-refoulement et le statut de réfugié en droit international. In: *La Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés 50 ans après: bilan et perspectives*. Bruxelles: Bruylant, 2001.

[43] Keďže nie je možné odchýliť sa od tejto zásady, je v článku 41 ods. 1 smernice 2013/32 uvedené, že členské štáty môžu stanoviť výnimky z práva dotknutej osoby zostať na ich území až do preskúmania jej následnej žiadosti len vtedy, ak je dodržaná zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia.

[44] V tejto súvislosti poznamenávam, že EASO (teraz EUAA) uviedol, že možnosť žiadateľov o azyl podať následnú žiadosť má zásadný význam pre dodržanie zásady zákazu vyhostenia alebo vrátenia (pozri *Praktickú príručku o následných žiadostiach*, december 2021, s. 9).

[45] S výhradou overenia vnútroštátneho súdu zastávam názor, že ide o prípad rozsudku, na ktorý sa A. A. odvoláva vo veci samej.

[46] Pozri body 195 a 196 rozsudku zo 14. mája 2020. Ako Komisia uviedla na pojednávaní, cieľom článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 je zaručiť žiadateľom o azyl právo na preskúmanie ich žiadostí o medzinárodnú ochranu príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a zároveň zabezpečiť, aby tieto orgány neboli vystavené nadmernej administratívnej záťaži.

prístup k azylovému konaniu.[47] Dodávam, že v koncepčnej rovine vychádza právo na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu z myšlienky, ktorá je všeobecne prijímaná aj v rámci Ženevského dohovoru, že určitá osoba sa považuje za osobu, ktorá má nárok na ochranu ako utečenec, hneď ako splní stanovené kritériá, bez ohľadu na to, či jej bolo alebo nebolo formálne priznané postavenie utečenca. Z toho vyplýva, že keď príslušné orgány členských štátov posudzujú žiadosť o medzinárodnú ochranu, striktne povedané, „neposkytujú" alebo „nepriznávajú" dotknutej osobe postavenie utečenca. Skôr uznávajú existenciu postavenia, ktoré je považované za už existujúce.[48]

59. Ako uviedol Súdny dvor v rozsudku zo 14. mája 2020, hoci článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 umožňuje zamietnuť následné žiadosti ako neprípustné z dôvodu rešpektovania zásady právnej sily rozhodnutej veci alebo zásady právnej istoty a s cieľom zabrániť neprimeranému administratívnemu zaťaženiu príslušných vnútroštátnych orgánov, tieto zásady nevyhnutne strácajú na význame, ak vo svetle rozsudku Súdneho dvora, ktorý nebol preskúmaný počas predchádzajúceho konania o poskytnutí medzinárodnej ochrany, vyjde najavo, že konečné zamietavé rozhodnutie, ktorým sa toto konanie skončilo, bolo prijaté v rozpore s právom určitej osoby na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, ak sú splnené podmienky vyžadované právom Únie, podľa článku 18 Charty, alebo so zásadou zákazu vyhostenia a vrátenia chránenou článkom 19 Charty. Podľa môjho názoru normotvorca Únie zamýšľal v kontexte uplatnenia článku 33 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice, aby práva chránené týmito ustanoveniami Charty pôsobili ako protiváha práve týchto zásad, čo znamená, že vo všeobecnosti musí byť možné, aby sa rozsudky Súdneho dvora, ktoré sú relevantné pri určovaní okolností, za ktorých môžu byť tieto práva porušené, považovali za „nové skutočnosti"[49].

60. V tejto súvislosti by som chcel zdôrazniť ďalší prvok, ktorý má podľa môjho názoru veľký *praktický* význam. Ako som už uviedol, cieľom možnosti vyhlásiť následné žiadosti za neprípustné je predovšetkým zabrániť neprimeranému administratívnemu zaťaženiu príslušných vnútroštátnych orgánov tým, že by boli nútené opätovne posudzovať situáciu, ktorú už preskúmali.

61. Príslušné orgány členských štátov sú zároveň povinné (podľa článku 40 ods. 2 smernice 2013/32) predbežne posúdiť každú ďalšiu žiadosť, ktorá im je predložená, s cieľom posúdiť, či existuje „nová skutočnosť" týkajúca sa skúmania, či je možné žiadateľa uznať za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, na ktorej nemohlo byť založené predchádzajúce rozhodnutie. Vo svetle týchto konkrétnych povinností nie je podľa môjho názoru príliš zaťažujúce ani prakticky nerealizovateľné, aby sa v rámci tohto posúdenia zaoberali tým, či existujú „skutočnosti" v podobe judikatúry Súdneho dvora, ktoré sa objavili a ktoré by mohli priaznivo ovplyvniť šance dotknutej osoby na získanie medzinárodnej ochrany.

[47] V tejto súvislosti pozri odôvodnenie 11 smernice 2013/32, v ktorom sa uvádza, že práve s cieľom zabezpečiť „*komplexné a efektívne posúdenie potrieb medzinárodnej ochrany* žiadateľov" je rámec Únie súvisiaci s konaním o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany založený na koncepcii jednotného konania (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

[48] Pozri *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, ktorú vydal Úrad vysokého komisára OSN pre utečencov, s. 9; k dispozícii vo francúzštine na: https://www.unhcr.org/fr/media/guide-des-procedures-et-criteres-appliquer-pour-determiner-le-statut-de-refugie-au-regard-de.

[49] Samozrejme za predpokladu, že takýto rozsudok nie je relevantný len z hľadiska toho, či dotknutá osoba spĺňa podmienky medzinárodnej ochrany, ale aj „významne zvyšuje pravdepodobnosť", že dotknutá osoba bude za takú uznaná.

62. V tejto súvislosti je zbytočné zdôrazňovať, že pri vybavovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu sú príslušné orgány členských štátov prirodzene povinné poznať a správne uplatňovať právo Únie. V súlade so závermi, ku ktorým Súdny dvor dospel v rozsudku zo 14. mája 2020 a ktoré som pripomenul vyššie, by teda žiadateľ nemal byť donekonečna poškodzovaný za to, čo je predovšetkým na zodpovednosti súdu a týchto orgánov.

63. Okrem toho poznamenávam, že žiadatelia nemusia byť počas správneho konania pred príslušnými orgánmi zastúpení právnym zástupcom.[50] Bolo by preto podľa môjho názoru neprimerané (aj vzhľadom na to, že tieto osoby pochádzajú z nečlenských krajín a nie sú nutne oboznámené s právom Únie), aby im bola odopretá možnosť vôbec preskúmať ich následnú žiadosť, a aby sa mohlo dôvodne predpokladať, že sa „tejto možnosti vzdali“, pretože včas nenapadli rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právom Únie a ktoré bolo prijaté v rámci predchádzajúceho konania pred týmito orgánmi.

64. Vo svetle týchto úvah je mi jasné, že výnimka z práva žiadateľov na preskúmanie ich žiadosti z vecného hľadiska, ktorú im priznáva článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, musí zostať obmedzená na úzko vymedzené okolnosti. Myslím si totiž, že pojem „nová skutočnosť“ sa má vykladať dostatočne široko na to, aby zahŕňal existenciu takého rozsudku Súdneho dvora, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie prijaté v súvislosti s predchádzajúcou žiadosťou tej istej osoby bolo v rozpore s právom Únie, a ktorý je relevantný nielen z hľadiska určenia toho, či je možné túto osobu uznať za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, ale aj z hľadiska, že „významne zvyšuje pravdepodobnosť“, že dotknutá osoba bude za takú uznaná.

65. Pre všetky prípady dodávam, že treba, podľa môjho názoru, tretiu vetu bodu 203 rozsudku zo 14. mája 2020 chápať vo svetle uvedeného výkladu. V tejto vete – ktorej význam bol v rámci konania predmetom diskusie – sa uvádza, že článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 „*nie je uplatniteľný* na následnú žiadosť v zmysle článku 2 písm. q) tejto smernice v prípade, keď rozhodujúci orgán konštatuje, že právoplatné zamietnutie skoršej žiadosti je v rozpore s právom Únie“[51]. Z bodov 196 až 198 rozsudku zo 14. mája 2020 vyplýva, že Súdny dvor zahrnul rovnakú vetu jednoducho preto, aby zabezpečil, že osoba nebude zbavená možnosti nového posúdenia svojej situácie v prípade, že bude zjavné, že zamietnutie jej predchádzajúcej žiadosti bolo v rozpore s právom Únie. Zastávam názor, že keď Súdny dvor v tretej vete bodu 203 tohto rozsudku uviedol, že článok 33 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice „nie je uplatniteľný“, mal na mysli, že dôvod neprípustnosti zahrnutý v tomto ustanovení nie je možné namietať voči určitej osobe, ak je zjavné, že jej predchádzajúca žiadosť bola zamietnutá v rozpore s právom Únie.

66. Po týchto objasneniach a všeobecnom vysvetlení, prečo rozsudok Súdneho dvora predstavuje za určitých okolností „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, sa teraz konkrétne vyjadrím k pochybnostiam vnútroštátneho súdu, či sa uvedený pojem v zmysle tohto ustanovenia vzťahuje na rozsudok, akým je rozsudok vo veci samej.

[50] Totiž zatiaľ čo článok 20 ods. 1 smernice 2013/32 vyžaduje, aby členské štáty zabezpečili, že v odvolacom konaní stanovenom v kapitole V tejto smernice sa na požiadanie poskytne bezplatná právna pomoc a zastúpenie, počas posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu príslušnými orgánmi sa takáto povinnosť neuplatňuje (pozri okrem iného článok 22 tej istej smernice).

[51] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

3. Nad rámec rozsudku Súdneho dvora zo 14. mája 2020

a) Vec, o ktorú ide v konaní vo veci samej

67. Rovnako ako rozsudok zo 14. mája 2020, aj rozsudok, na ktorý sa A. A. odvoláva vo veci samej, bol vydaný *po* prijatí konečného rozhodnutia o jeho pôvodnej žiadosti o medzinárodnú ochranu. Neobsahuje však konštatovanie, že niektoré vnútroštátne predpisy sú v rozpore s právom Únie. V tejto súvislosti pripomínam, že Súdny dvor v tomto rozsudku dospel k záveru, že v kontexte ozbrojeného konfliktu, osobitne občianskej vojny, a pri neexistencii zákonnej možnosti vyhnúť sa vojenským povinnostiam, je veľmi pravdepodobné, že orgány vykladajú odmietnutie vykonania vojenskej služby ako nesúhlas s politikou bez ohľadu na prípadné komplexnejšie osobné dôvody dotknutej osoby.[52] Na základe tejto úvahy okrem iného rozhodol, že za takýchto okolností existuje silná domnienka, že stíhanie a potrestanie za odmietnutie vykonania vojenskej služby podľa článku 9 ods. 2 písm. e) smernice 2011/95 sa viaže na jeden z piatich dôvodov pripomenutých v jej článku 10.[53]

68. Podľa A. A. z tohto rozsudku vyplýva, že dôkazné bremeno, ktoré mal splniť v rámci konania o jeho predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu, presahuje rámec toho, čo vyžaduje právo Únie. Ako som uviedol v bode 15 vyššie, keď Spolkový úrad pre migráciu a utečencov odmietol poskytnúť A. A. postavenie utečenca, urobil tak z dôvodu, že A. A. nepreukázal s dostatočnou istotou, že jeho odchod zo Sýrie po skončení vojenskej služby bude považovaný za akt politického nesúhlasu. V dôsledku toho tento orgán nepredpokladal, že v prípade návratu A. A. do Sýrie by potrestanie alebo stíhanie, ktorému by mohol byť vystavený, súviselo s dôvodom prenasledovania.

69. Vzhľadom na tieto okolnosti A. A. pred vnútroštátnym súdom tvrdí, že rozsudok vo veci Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) predstavuje zmenu jeho „právneho postavenia“ v zmysle vnútroštátneho práva, ktorá musí brániť tomu, aby jeho následná žiadosť bola vyhlásená za neprípustnú. Podľa jeho názoru sa totiž musí považovať za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32.

70. Komisia v podstate tento výklad zdieľa. Nemecká a rakúska vláda zasa tvrdia, že za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 možno považovať len taký rozsudok Súdneho dvora, ktorý obsahuje konštatovanie, či záver, z ktorého vyplýva neplatnosť alebo potreba revízie vnútroštátnej právnej úpravy alebo právneho základu predchádzajúceho rozhodnutia. Vysvetľujú, že podľa nemeckého a rakúskeho práva, rozsudok, ktorý podobne ako rozsudok vo veci samej spôsobuje len zmenu výkladu vnútroštátnych ustanovení bez toho, aby ovplyvnil ich platnosť alebo si vyžadoval ich zmenu, nezakladá povinnosť príslušných orgánov vyhlásiť následnú žiadosť za prípustnú.

71. Súhlasím s Komisiou. Podľa môjho názoru článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 neupravuje rozlišovanie, na ktoré nemecká a rakúska vláda odkazujú na základe svojho vnútroštátneho práva.

[52] Pozri bod 60 rozsudku vo veci Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl).

[53] Tamže (bod 61). Pripomínam, že na to, aby určitá osoba získala postavenie utečenca podľa článku 2 písm. d) smernice 2011/95, musí byť preukázaná súvislosť medzi skutkami prenasledovania uvedenými v článku 9 smernice 2011/95 (alebo absenciou ochrany pred takýmito prenasledovaniami) a dôvodmi prenasledovania uvedenými v jej článku 10 (pozri článok 9 ods. 3 uvedenej smernice). V rozsudku Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Vojenská služba a azyl) Súdny dvor uznal, že túto súvislosť možno za určitých okolností predpokladať.

72. V tomto ohľade podotýkam, že z formulácie prvých dvoch otázok ani z informácií v spise nie je úplne jasné, ako treba chápať toto rozlišovanie. Možno si klásť otázku, ak vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania žiada o objasnenie toho, či pri posudzovaní pojmu „nová skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, treba rozlišovať medzi rozhodnutiami Súdneho dvora, ktoré, slovami vnútroštátneho súdu, „nekonštatujú nezlučiteľnosť vnútroštátneho ustanovenia s právom Únie“, a tými, ktoré ju konštatujú (prvý aspekt), alebo či treba rozlišovať medzi rozhodnutiami Súdneho dvora, ktoré majú za následok neplatnosť alebo potrebu zmeny vnútroštátnej právnej úpravy, a tými, ktoré spôsobujú len potrebu nového výkladu tejto právnej úpravy (druhý aspekt). Prvý aspekt by priniesol rozlišovanie na základe znenia rozhodnutí Súdneho dvora, zatiaľ čo druhý aspekt by sa zameral na rôzne účinky, ktoré môžu mať takéto rozhodnutia bez ohľadu na ich znenie vo vnútroštátnych ustanoveniach.

73. Oboma aspektmi sa budem zaoberať ešte predtým, ako sa v krátkosti zameriam na otázku nastolenú počas pojednávania, či je potrebné používať rôzne spôsoby rozlišovania v závislosti od toho, či rozhodnutie Súdneho dvora existovalo už v čase prijatia konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby, alebo bolo vydané *a posteriori*.

1) Prvý aspekt

74. Pokiaľ ide o prvý aspekt, je pravda, že v bodoch 194 a 203, ako aj vo výroku rozsudku zo 14. mája 2020 Súdny dvor výslovne odkázal na existenciu „rozsudku Súdneho dvora *konštatujúceho, že vnútroštátna právna úprava… je v rozpore* právom Únie“ [54]. Je však zrejmé, že Súdny dvor touto formuláciou nikdy nemal v úmysle zaviesť rozlišovanie medzi rozsudkami alebo rozhodnutiami Súdneho dvora, ktoré obsahujú takýto záver, a rozsudkami alebo rozhodnutiami, ktoré len poskytujú usmernenie k výkladu práva Únie.

75. V tejto súvislosti nemôžem dostatočne zdôrazniť, že keď Súdny dvor rozhoduje o prejudiciálnej otázke na návrh vnútroštátnych súdov podľa článku 267 ZFEÚ, rozhoduje o výklade alebo platnosti ustanovení *práva Únie*. V dôsledku toho nerozhoduje o platnosti *vnútroštátnych ustanovení* alebo o ich zlučiteľnosti s právom Únie. V skutočnosti zostáva na vnútroštátnych súdoch, aby z judikatúry Súdneho dvora vyvodili potrebné dôsledky a podľa potreby reinterpretovali alebo už neuplatňovali príslušné vnútroštátne právo. To platí pre všetky prípady, v ktorých Súdny dvor rozhoduje o prejudiciálnej otázke.

76. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že je jednoducho nemožné rozlišovať rozsudky Súdneho dvora na základe dvoch kategórií: rozsudky, v ktorých sa konštatuje nezlučiteľnosť určitých vnútroštátnych ustanovení s právom Únie, a rozsudky, ktoré len poskytujú usmernenia týkajúce sa výkladu práva Únie. Obe kategórie týchto rozsudkov majú rovnakú povahu a súvisia s výkladom práva Únie.

77. Po tomto objasnení teraz vysvetlím, prečo sa domnievam, že pojem „nová skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 rovnako neumožňuje rozlišovať medzi takými rozsudkami Súdneho dvora, na základe ktorých musia byť príslušné vnútroštátne ustanovenia zmenené či zrušené, a takými, ktoré vyžadujú len odlišný výklad týchto ustanovení.

[54] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

2) Druhý aspekt

78. Podľa môjho názoru nemožno akceptovať rozlišovanie, ktoré som práve uviedol v predchádzajúcom bode. Takýto výklad článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 by okrem toho, že je príliš formalistický, spôsobil, že definícia pojmu „nová skutočnosť“ by závisela na znení vnútroštátnych ustanovení, a to by viedlo k neprijateľným rozdielom, čo sa týka úrovne ochrany žiadateľov o medzinárodnú ochranu medzi členskými štátmi.

79. Iba ten členský štát, ktorého vnútroštátne právne predpisy sú formulované užšie, by bol totiž povinný považovať takýto rozsudok za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 (pretože jeho právne predpisy by sa mali zrušiť alebo zmeniť vzhľadom na rozsudok Súdneho dvora). Na ostatné členské štáty, ktorých právne predpisy by boli formulované širšie, by sa táto povinnosť nevzťahovala. Určitá osoba by sa dočkala toho, že jej následná žiadosť by bola vyhlásená za prípustnú alebo neprípustnú v závislosti od toho, aké úzke alebo široké je znenie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá sa na ňu vzťahuje.[55]

80. Podľa môjho názoru si možno len ťažko predstaviť situáciu, v ktorej by mohlo byť viac ohrozené jednotné uplatňovanie práva Únie, ktoré má článok 267 ZFEÚ chrániť a ktoré vyžaduje, aby všetky členské štáty zohľadňovali prvky výkladu práva Únie, ktoré Súdny dvor uvádza vo svojej judikatúre. V dôsledku toho sa domnievam, že rozlišovanie, ktoré nemecké právo zavádza medzi rozsudkami, ktoré majú za následok neplatnosť alebo zmenu vnútroštátnej právnej úpravy, a rozsudkami, ktoré len spôsobujú potrebu nového výkladu tejto právnej úpravy, nemá v rámci uplatňovania článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 žiadnu úlohu.

81. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že pojem „nová skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 sa má vykladať v tom zmysle, že sa môže vzťahovať aj na rozsudok Súdneho dvora, ktorý má za následok zmenu výkladu vnútroštátnych ustanovení, na ktorých bolo založené konečné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby, bez toho, aby bola dotknutá platnosť týchto ustanovení alebo ich znenie.

b) Je dátum vydania rozhodnutia Súdneho dvora relevantný?

82. Ako som už uviedol vyššie, rozsudok, na ktorý sa A. A. odvoláva vo veci samej, bol prijatý *po* vydaní konečného rozhodnutia o jeho pôvodnej žiadosti (rovnako ako rozsudok zo 14. mája 2020). Na pojednávaní však účastníci konania odpovedali aj na otázky Súdneho dvora týkajúce sa situácie, keď je takýto rozsudok vydaný nie *po*, ale *pred* prijatím takéhoto konečného rozhodnutia. Keďže nejde o situáciu, o ktorú ide vo veci samej, domnievam sa, že Súdny dvor nemusí vo svojom rozsudku skúmať širšiu otázku, či aj za takýchto okolností treba za „novú skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 považovať rozsudok Súdneho dvora. Ak by sa však napriek tomu rozhodol tak urobiť, uvediem nasledujúce poznámky.

83. Ak sa vrátim k definícii pojmu „nová skutočnosť“, ktorú som pripomenul v bode 34 vyššie, je zrejmé, že tento pojem sa vzťahuje na skutočnosti, ktoré neboli preskúmané v rámci rozhodnutia prijatého o predchádzajúcej žiadosti, a na ktorých sa teda toto rozhodnutie nemohlo zakladať.[56]

[55] Ako som už pripomenul v bode 57 vyššie, Súdny dvor v rozsudku zo 14. mája 2020 spojil svoj výklad tohto pojmu s významom práva na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu, ak sú splnené podmienky požadované právom Únie (pozri body 195 a 196 tohto rozsudku). Je zrejmé, že nemohol mať na mysli, že možnosť dovolávať sa tohto práva by mala závisieť od toho, ako je formulovaná vnútroštátna právna úprava.

[56] Pozri rozsudok z 10. júna 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nové skutočnosti alebo zistenia) (C-921/19, EU:C:2021:478, bod 50).

84. Súhlasím s tým, že táto definícia sa ľahšie uplatní na rozsudok vydaný *po* vydaní konečného rozhodnutia o pôvodnej žiadosti, a nie *pred* ním. V tejto súvislosti chápem, že nemecká vláda na pojednávaní tvrdila, že ak v čase prijatia takéhoto rozhodnutia *už existoval* rozsudok Súdneho dvora, príslušné orgány ho mohli zohľadniť, a teda ho nemožno podľa kritérií, ktoré som práve pripomenul, považovať za skutočnosť, na ktorej sa toto rozhodnutie nemohlo zakladať. Pre tento argument mám určité pochopenie. Pokiaľ totiž členské štáty musia umožniť napadnutie rozhodnutí prijatých ich príslušnými orgánmi na súde, prípadné nezohľadnenie už existujúceho rozsudku Súdneho dvora by sa malo v zásade (a odhliadnuc od praktických ťažkostí, s ktorými sa žiadatelia stretávajú a ktoré som objasnil v bode 61 vyššie) riešiť v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu, ktoré nezohľadňuje (alebo nesprávne zohľadňuje) uvedený rozsudok.

85. Nemyslím si však, že samotná skutočnosť, že v čase vydania konečného rozhodnutia o pôvodnej žiadosti už existoval rozsudok Súdneho dvora, môže na účely výkladu pojmu „nová skutočnosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 viesť k inému výsledku, ako keby bol ten istý rozsudok vynesený až *po* vydaní tohto rozhodnutia. Toto rozlišovanie, ako uvádza Komisia, by bolo umelé. To, či sa má určitý rozsudok Súdneho dvora považovať za „novú skutočnosť“ totiž nemôže závisieť, z dôvodov, ktoré som uviedol v bodoch 40 až 65 vyššie, na dátume jeho vydania. Ako Súdny dvor uviedol v rozsudku zo 14. mája 2020, záleží na tom, že v situácii, keď je rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby zjavne v rozpore s právom Únie, nie je tejto osobe bránené podať následnú žiadosť a v jej posúdení.

86. Po prvé v tejto súvislosti dodávam, že aj v prípade, keď je rozsudok Súdneho dvora vydaný *po* prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti o medzinárodnú ochranu, sa takýto rozsudok považuje za účinný *ex tunc*, a jeho obsah je teda považovaný za obsah existujúci od začiatku. Podľa môjho názoru je rozdiel medzi rozsudkami, ktoré boli vydané *po* prijatí takéhoto konečného rozhodnutia, a rozsudkami, ktoré boli vydané *pred* jeho prijatím, pomerne nepodstatný, keďže právne účinky týchto dvoch kategórií rozsudkov sú v praxi rovnaké.

87. Po druhé poznamenávam, že Súdny dvor už spresnil, že pojem „nová skutočnosť“ sa vzťahuje aj na skutočnosti, ktoré už existovali, ale žiadateľ ich neuviedol počas konania o jeho predchádzajúcej žiadosti, hoci ich mohol predložiť na podporu tejto žiadosti.[57] Toto spresnenie poskytnuté po prijatí rozsudku zo 14. mája 2020 je podľa môjho názoru kľúčové. Pripúšťam, že „nová skutočnosť“, ktorá viedla Súdny dvor k tomuto záveru, bola vo veci, v ktorej bol tento rozsudku vydaný, skôr skutkovej ako právnej povahy (konkrétne skutočnosť, že žiadateľ počas konania o jeho prvej žiadosti neuviedol svoju sexuálnu orientáciu). Súdny dvor však výslovne uviedol, že článok 40 ods. 2 smernice 2013/32 „nerozlišuje podľa toho, či sa skutočnosti alebo zistenia uvádzané na podporu následnej žiadosti objavili pred prijatím tohto rozhodnutia alebo po ňom“[58].

88. Z judikatúry Súdneho dvora teda vyplýva, že za predpokladu, že rozsudok Súdneho dvora možno považovať za „novú skutočnosť“ v zmysle týchto ustanovení a článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, je dátum vydania takéhoto rozsudku irelevantný.[59]

[57] Pozri rozsudok z 9. septembra 2021, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Následná žiadosť o medzinárodnú ochranu) (C-18/20, EU:C:2021:710, bod 37).

[58] Tamže. Len na okraj poznamenávam, že úrad EASO vo svojej *Praktickej príručke o následných žiadostiach* (december 2021, s. 26) vysvetľuje, že takéto skutočnosti „sú nové, pretože neboli preskúmané počas predchádzajúceho konania a konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti nebolo na nich založené“.

[59] Ako uviedol vo svojich návrhoch generálny advokát Saugmandsgaard Øe vo veci Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Následná žiadosť o medzinárodnú ochranu), (C-18/20, EU:C:2021:302, bod 44), tento výklad je tiež obzvlášť jasný s prihliadnutím na článok 40 ods. 4 smernice 2013/32.

89. Tento široký výklad pojmu „nová skutočnosť“ sa mi zdá byť v súlade s odôvodnením Súdneho dvora v rozsudku zo 14. mája 2020, pretože v uvedenom rozsudku Súdny dvor neprikladal žiadnu váhu dátumu, ku ktorému vydal relevantné rozhodnutie.

B. Rozsah súdneho preskúmania v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým bola následná žiadosť o medzinárodnú ochranu vyhlásená za neprípustnú (tretia otázka)

90. Ako som už uviedol v bode 27 vyššie, treťou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či je oprávnený v rámci opravného prostriedku, ktorý mu podal A. A. a ktorý sa týka len rozhodnutia Spolkového úradu pre migráciu a utečencov o zamietnutí jeho ďalšej žiadosti ako neprípustnej, vydať také rozhodnutie, v ktorom by posúdil žiadosť A. A. o azyl z vecného hľadiska [tretia otázka písm. a) a b)]. V prípade kladnej odpovede by chcel vedieť, ktoré z osobitných procesných záruk podrobne uvedených v kapitole II smernice 2013/32 mu musia byť prípadne poskytnuté [tretia otázka písm. c)].

91. Podľa môjho názoru táto otázka nevyvoláva takmer žiadne pochybnosti. Svoju analýzu preto obmedzím na niekoľko poznámok.

92. Na úvod pripomínam, že z článku 46 ods. 1 písm. a) bodu ii) smernice 2013/32 vyplýva, že členské štáty musia zabezpečiť, aby žiadatelia o medzinárodnú ochranu mali právo na *účinný opravný prostriedok* pred súdom v prípade, že ich následná žiadosť bude zamietnutá ako neprípustná.

93. Aby bol takýto opravný prostriedok účinný, musí stanovovať, ako aj článok 46 ods. 3 smernice 2013/32 vyžaduje, aby zahŕňal posúdenie skutkových aj právnych otázok v plnom rozsahu *ex nunc*. Takéto posúdenie môže tiež zahŕňať „posúdenie potrieb medzinárodnej ochrany podľa smernice 2011/95/EÚ“. To sa však systematicky nevyžaduje. Vnútroštátne súdy totiž musia skúmať „potreby medzinárodnej ochrany“ *namiesto príslušných správnych orgánov* iba „v prípade potreby“, teda za určitých okolností, ktoré nie sú podrobne uvedené v tomto ani žiadnom inom ustanovení tejto smernice.

94. V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ vnútroštátne postupy nie sú harmonizované, podrobné pravidlá upravujúce právo na podanie opravného prostriedku sú vecou právneho poriadku jednotlivých členských štátov v súlade so zásadou procesnej autonómie, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú podobné situácie podliehajúce vnútroštátnemu právu (zásada ekvivalencie), a že nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo Únie (zásada efektivity).[60] Tieto požiadavky vyjadrujú všeobecnú povinnosť členských štátov zabezpečiť súdnu ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Únie.

95. Z toho vyplýva, a všetci účastníci konania v prejednávanej veci s tým súhlasia, že ak smernica 2013/32 nestanoví inak, a samozrejme s výhradou požiadaviek, ktoré vyplývajú zo zásad ekvivalencie a efektivity, je na každom členskom štáte, aby rozhodol, či jeho vnútroštátne súdy môžu alebo musia pri rozhodovaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o zamietnutí

[60] Pozri rozsudok z 13. decembra 2017, El Hassani (C-403/16, EU:C:2017:960, bod 26 a citovaná judikatúra).

následnej žiadosti ako neprípustnej analyzovať namiesto príslušných orgánov žiadosti dotknutej osoby o azyl aj z vecného hľadiska, alebo či musia namiesto toho vrátiť žiadosť týmto orgánom na posúdenie. [61]

96. Procesná autonómia členských štátov bola potvrdená v rozsudku Alheto [62], v ktorom Súdny dvor uviedol, hoci v súvislosti s inou otázkou prípustnosti, že členské štáty môžu vo svojom vnútroštátnom práve stanoviť, že vnútroštátne súdy, ktoré rozhodujú o tejto otázke, *nemusia* uskutočniť preskúmanie žiadosti z vecného hľadiska samy a môžu jednoducho rozhodnúť, že spis sa vráti príslušným orgánom na nové posúdenie.

97. Podľa môjho názoru môžu členské štáty tiež slobodne stanoviť, čo je zrejme prípad nemeckého práva v prejednávanej veci, že tieto súdy *nesmú* vykonávať uvedené preskúmanie. Ak je vo vnútroštátnom práve prijaté ustanovenie v tomto zmysle, vnútroštátne súdy ho musia dodržiavať, vždy však za predpokladu, že sú dodržané zásady efektivity a ekvivalencie. Ak to tak je, vnútroštátny súd, akým je vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, *nie je* oprávnený v rámci konania o opravnom prostriedku podanom jednotlivcom proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho následnej žiadosti o azyl ako neprípustnej, vydať rozhodnutie, v ktorom by posúdil žiadosť o azyl tejto osoby z vecného hľadiska.

98. Na tretiu otázku písm. a) a b) je teda podľa môjho názoru potrebné odpovedať záporne, pričom Súdny dvor nemusí odpovedať na tretiu otázku písm. c), keďže táto otázka je podmienená kladnou odpoveďou na tretiu otázku písm. b).

99. Ak by však Súdny dvor zaujal iný názor a domnieval sa, že za daných okolností musia mať vnútroštátne súdy naďalej možnosť posúdiť žiadosť osoby z vecného hľadiska, potom je mi jasné, že takúto právomoc môžu tieto súdy vykonávať len vtedy, ak majú k dispozícii všetky skutkové a právne náležitosti, ktoré sú v tomto ohľade relevantné. [63] Okrem toho zastávam názor, že za takýchto okolností procesné záruky vymenované v kapitole II smernice 2013/32, najmä záruky stanovené v článku 12 smernice 2013/32, v článkoch 14 až 17 a v článkoch 19 až 25 tejto smernice (týkajúce sa napríklad spôsobu, akým sa majú uskutočňovať osobné pohovory, poskytovania právnych a procesných informácií dotknutej osobe a jej práva na informácie a na poskytnutie právnej pomoci) nemožno vylúčiť len z toho dôvodu, že posúdenie žiadosti určitej osoby o azyl z vecného hľadiska vykonáva súd, a nie príslušné správne orgány. Z toho vyplýva, ako vysvetlila Komisia, že ak tieto orgány neuskutočnili osobný pohovor so žiadateľom, pokiaľ ide o vecnú stránku jeho žiadosti o azyl, je úlohou príslušného súdu, aby tak urobil. [64]

[61] Pozri však rozsudok z 29. júla 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626). Tento prípad sa týkal situácie, keď príslušný vnútroštátny orgán niekoľkokrát odmietol vyhovieť rozsudku vnútroštátneho súdu, ktorým bolo zrušené jeho pôvodné rozhodnutie týkajúce sa žiadosti o medzinárodnú ochranu. Súdny dvor konštatoval, že za takýchto okolností môže súd, ktorý vydal takýto rozsudok, zmeniť rozhodnutie tohto orgánu a nahradiť rozhodnutie tohto orgánu svojím vlastným rozhodnutím, aj keď mu to vnútroštátne právo zakazuje.

[62] Rozsudok z 25. júla 2018, C-585/16, EU:C:2018:584.

[63] V tejto súvislosti môže byť potrebné, aby vyzvali príslušné orgány na predloženie všetkých dokumentov a všetkých skutkových okolností (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, bod 121).

[64] Skutočnosť, že vnútroštátne súdy môžu uskutočniť takýto pohovor, objasnil Súdny dvor vo svojom rozsudku z 25. júla 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584).

V. Návrh

100. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Verwaltungsgericht Sigmaringen (Správny súd Sigmaringen, Nemecko), takto:

1. Článok 33 ods. 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany v spojení s jej článkom 40

   sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „nová skutočnosť“ môže zahŕňať rozsudok Súdneho dvora, ktorý spôsobuje zmenu výkladu vnútroštátnych ustanovení, na ktorých bolo založené konečné správne rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby, bez toho, aby bola dotknutá platnosť týchto ustanovení alebo ich znenie. To, či bol takýto rozsudok prijatý pred alebo po tomto konečnom rozhodnutí, nemá na tento záver vplyv.

2. Článok 33 ods. 2 smernice 2013/32 v spojení s článkom ods. 40 tejto smernice

   sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnemu ustanoveniu, ktoré umožňuje zamietnuť následnú žiadosť ako neprípustnú za okolností, ktoré presahujú okruh okolností uvedených v tomto ustanovení, napríklad preto, že poskytujú užší výklad pojmu „nová skutočnosť“, na ktorý odkazujú tieto ustanovenia. Aby sa rozsudok Súdneho dvora mohol považovať za „novú skutočnosť“, musí sa po prvé považovať za rozsudok, ktorý príslušné orgány nezohľadňovali v rámci konania o predchádzajúcej žiadosti. Po druhé musí sa „týkať posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95/EÚ“. Okrem toho, aby sa zabránilo vyhláseniu následnej žiadosti za neprípustnú, musí „významne zvýšiť pravdepodobnosť“, že jeho žiadosť bude úspešná z vecného hľadiska.

3. Článok 46 tejto smernice

   sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni členským štátom, aby prijali ustanovenia, podľa ktorých ich vnútroštátne súdy nie sú v rámci konania o opravnom prostriedku podaného proti rozhodnutiu o zamietnutí následnej žiadosti ako neprípustnej, oprávnené vydať rozhodnutie, v ktorom by posúdili žiadosť dotknutej osoby o azyl z vecného hľadiska, avšak za predpokladu, že sú dodržané zásady ekvivalencie a efektivity.